

ALS JE ME ZIET

LISA GARDNER BIJ UITGEVERIJ CARGO

*In haar naam
Aangeraakt
Zonder angst
Tot op de bodem
Vind haar
Achter je
Zoek naar mij
Niet verder vertellen*

Lisa Gardner

Als je me ziet

Vertaald door Els Franci-Ekeler

2021

CARGO

AMSTERDAM

Copyright © 2020 Lisa Gardner Inc.
Copyright Nederlandse vertaling © 2021 Els Franci-Ekeler
Oorspronkelijke titel *When You See Me*
Oorspronkelijke uitgever Dutton, New York
Omslagontwerp bij Barbara
Omslagillustratie © Anna Jonczyk/Arcangel
Foto auteur Philbrick Photography
Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam
Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort
ISBN 978 94 031 0841 4
NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn eigen mooie mamita, ook al verklapt ze bij schrijverscongressen en signeersessies hoe ze mij als peuter zindelijk heeft gekregen. Dank je wel dat je in mijn boeken gelooft, mam, en dat je me hebt aangemoedigd het te proberen. Hou van je!

PROLOOG

Mijn moeder neuriet. Ze staat bij het fornuis, roert in de pannen, proeft van dit, proeft van dat, en neuriet.

Ik zit aan de tafel. Ik heb een werkje gekregen. Kaas raspen. Het is een makkelijk klusje. De queso blanco verkruimelt bijna vanzelf. Maar ik ben er trots op dat ik mag helpen.

Mijn moeder zegt dat je niet rijk hoeft te zijn om als een koning te eten. Dat komt omdat ze zo van koken houdt. Iedereen komt naar de keuken van mijn moeder om haar zelfgemaakte salsa te proeven, en haar mole-saus, en kaneelchurro's met chocoladedipsaus, wat ik het allerlekkerst vind.

Ik ben vijf, oud genoeg om de chocola te mogen roeren als die in een pannetje op het fornuis moet smelten. Lentamente, zegt mijn moeder. Maar niet te langzaam, anders brandt het aan.

Gesmolten chocola is heet. De eerste keer stak ik mijn pink in de pan omdat ik ervan wilde proeven. Meteen brandde ik mijn pink. Geschrokken stak ik hem, met de dikke klodder chocola, in mijn mond en brandde mijn tong. Mijn moeder schudde haar hoofd toen ik begon te huilen. Ze droogde mijn tranen met haar schort en zei dat ik een domme chiquita was en dat ik maar gauw groter en verstandiger moest worden, omdat ik dan mijn hand niet meer in de pannen zou steken die op het fornuis stonden te borrelen. Ze liet me op een ijsklontje sabbelen en zette me op een stoel aan de tafel, waar ik toekeek toen zij zich weer over haar dampende pannen ontfermde.

Ik ben mijn moeders chiquita. Zij is mijn mamita. Dat zijn onze speciale naampjes. Ik vind het heerlijk om in de keuken te zitten en naar mijn mamita te kijken. Als ze daar is, is ze gelukkig. Geen schaduwen op haar gezicht. Geen terneergeslagen houding. Ze ziet er dan weer uit als mijn mami, en niet als de trieste vrouw die 's ochtends van huis gaat in haar saaie, grijze dienstmeisjesuniform. Of erger nog, als de bange vrouw die soms midden op de dag thuiskomt, me in een kast duwt en zegt dat ik heel stil moet zijn.

Ik doe altijd wat mijn mami zegt. Behalve één keer. Ik rende achter een klein bruin hondje aan, omdat ik zijn zachte oren wilde aaien, en de auto stoof zo snel langs me heen dat ik de wind in mijn haar voelde. Mijn moeder greep mijn arm en schreeuwde tegen me, nee, nee, nee, dat is stout, dat is stout. Ze gaf me een pak voor mijn broek en dat deed pijn. Daarna zakte ze neer op de stoffige roodbruine grond, drukte me huilend tegen zich aan en wiegde me, en het was allemaal zo naar, net zoals wanneer je pijn in je buik én in je keel hebt.

'Je moet altijd gehoorzaam zijn, lieverd. Wij hebben alleen elkaar. Daarom moeten we extra goed op elkaar passen. Jij bent van mij en ik ben van jou, voor altijd.'

Die dag droogde ik de tranen van mijn moeder. Ik liet mijn hoofd op haar schouder rusten en beloofde dat ik altijd gehoorzaam zou zijn.

Nu ik vijf ben, mag ik in mijn eentje naar school en weer naar huis lopen. 's Middags ben ik alleen thuis, en dat is ons geheimpje, zegt mijn mami. Andere mensen zouden dat misschien niet goed vinden. Die zouden me weleens kunnen weghalen.

Ik wil niet dat ze me weghalen. Daarom ben ik een dapper meisje. Als ik thuiskom, zet ik de kleine televisie aan, kijk naar tekenfilms en wacht op haar. Soms ga ik tekenen. Ik hou van tekenen en kleuren. Als ik ermee klaar ben, ruim ik alles netjes op. Mijn mamita werkt erg hard. De hele dag moet ze voor andere

mensen schoonmaken. Elke dag vertrekt ze in een gesteven uniform met een kraakhelder wit schortje. Elke avond komt ze doodmoe thuis. En dat zijn nog de goede dagen. Soms is ze bedroefd en bang als ze thuiskomt, en dan trekt ze snel haar saaie uniform uit, doet een kleurige rok aan en gaat regelrecht naar de keuken, want dan kan ze weer lachen.

Het is nu avond en vanavond eten we burrito's met licht ge-roosterde zwarte bonen en stukjes kip. Het moet een bijzondere dag zijn, want we krijgen niet vaak kip. Vlees is duur en we moeten op de centjes letten.

Mijn moeder neuriet. Ze roert de bonen terwijl de tortilla's in de oven warm worden. Onze keuken is klein maar gezellig. Rode tegels, groene en blauwe verf. Aardewerk serviesgoed van mijn moeders moeder, die ze lang geleden moest verlaten en die we nooit meer zullen zien. Maar mijn moeder heeft dit serviesgoed nog, zodat haar mami altijd bij haar is en op een dag bij mij zal zijn.

'Je hebt niet veel dingen nodig,' zegt mijn moeder altijd. 'Als je maar de juiste dingen hebt.'

In de verte klinkt gehuil. Dat zijn de prairiewolven in de woestijn die samen zingen. Het geluid doet mijn moeder huiveren, maar ik hou er juist van. Ik zou mijn hoofd achterover willen buigen en net zo'n naargeestig geluid willen maken.

In plaats daarvan probeer ik net zo te neuriën als mijn moeder. Daarna speel ik mijn favoriete spel.

'Mamita,' zeg ik.

'Chiquita,' antwoordt ze.

'Bonita mamita,' zeg ik.

Ze glimlacht. 'Linda chiquita,' antwoordt ze.

'Muy bonita mamita.'

'Muy linda chiquita.'

Ik giechel, omdat wij ook een meute zijn, een meute van twee, en dit is hoe wij samen huilen.

'Jij bent een malle chiquita,' zegt ze. Ik giechel weer, steek stiekem een stukje queso blanco in mijn mond en laat onder de stoel mijn benen bengelen.

'Zo, we kunnen aan tafel.' Ze haalt de tortilla's uit de oven.

Weer huilen de prairiewolven. Mijn moeder slaat een kruis. Ik vind het fijn dat ik van haar ben en zij van mij, voor altijd.

De Slechte Man komt na het eten. Mijn moeder is aan het afwassen. Ik sta op een krukje naast haar af te drogen.

Hij bonkt hard op de deur. Mijn mamita verstijft. De schaduw en keren terug naar haar gezicht, maar ik begrijp het niet.

Ik weet alleen dat ze bang is. En als zij bang is, ben ik het ook.

'De kast,' fluistert ze.

Maar het is te laat. De achterdeur wordt opengesmeten. De man is er, hij vult de hele deuropening. Onze keuken, die altijd precies groot genoeg was voor ons tweetjes, is nu erg klein.

Je kunt je nergens verstoppen.

Ik zie zijn donkere schaduw en dan komt hij binnen, een reusachtige, massieve gedaante, die meer op een beest lijkt dan op een mens.

'Wat heb je gedaan?' vraagt hij. Hij heeft het tegen mijn moeder. Hij schreeuwt niet. Zijn stem klinkt kil en kalm. Ik ga ervan beven en zou het liefst een kruis slaan.

'N-n-niets,' probeert mijn moeder.

Ze staat te trillen. Ik weet dat ze liegt en de Slechte Man weet het ook.

'Dacht je echt dat ik er niet achter zou komen? Dacht je echt dat je me te slim af kon zijn?'

Mijn moeder geeft geen antwoord. Ik staar naar haar. Haar gezicht staat neutraal. Ik weet niet waar de man haar van beschuldigt, maar ik zie aan het neutrale van haar gezicht dat ze het heeft gedaan. En hij is daarachter gekomen. En nu gaat er iets afschuwelijks gebeuren.

We zijn een meute van twee. Ik wil haar hand vastpakken. Ik wil dapper zijn voor haar. Maar mijn benen trillen onbedaarlijk. Ik sta op het krukje zonder in staat te zijn me te bewegen.

Opeens zet mijn moeder met een harde klap een pan in de gootsteen en daarmee doorbreekt ze de spanning. 'Wil je misschien iets eten? Ik heb burrito's. Laat me iets voor je opwarmen.'

Nu ze over eten praat, klinkt haar stem kalmer. Ze verzet haar voeten, staat nu tussen mij en de man in.

'Best,' zegt de man, maar iets in zijn stem doet me weer beven.

Ik wou dat ik in de kast zat. Maar ik kan me daar nu niet meer verstoppen. Ik kan nergens naartoe zonder dat hij het ziet. En een deel van mij, het koppige, domme, steek-je-vinger-in-hete-chocolade-deel van mij, wil ook niet gaan en dit beest alleen laten met mijn moeder.

Ze pakt het bord dat ik net heb afgedroogd. Ze loopt naar het fornuis, waarop de overgebleven tortilla's en koude bonen staan. Ze neemt de tijd. Tortilla. Een schep bonen. Wat queso eroverheen. Ze vouwt de burrito. Zet hem in de oven. Pakt de salsa, zet die op de tafel.

'Bier,' zegt de man.

Mijn moeder loopt naar de kleine koelkast, haalt er een biertje uit, dat helemaal achterin staat.

Ze lijkt heel beheerst, maar haar vingers frunniken aan haar rode rok.

'Kom bij me zitten,' zegt de man als ze de burrito uit de oven heeft gehaald.

'Ik moet de rest van de afwas...'

'Ga zitten.'

Mijn moeder gaat zitten. Ze werpt een snelle blik op mij. Haar ogen proberen me iets te vertellen. Ik sta nog op het krukje en begrijp het niet. Ik weet niet waar ik naartoe moet gaan, wat ik moet doen. We moeten op elkaar passen, zei ze, maar ik weet niet hoe ik nu op haar kan passen.

Ik wil alleen maar dat de Slechte Man weggaat en mijn moeder en ik weer alleen kunnen zijn in de keuken.

De man eet zijn burrito. Hap voor hap. Hij drinkt zijn bier. Hij zegt geen woord en de stilte bezorgt me pijn in mijn buik.

Als de laatste hap op is, verdwenen in de mond van de man, zucht mijn moeder onhoorbaar. Haar schouders zakken. Ze heeft een besluit genomen, maar ik weet niet welk.

De man kijkt in mijn richting.

‘Leuk grietje.’

‘Ze is nog maar een kleuter,’ zegt mijn moeder kil. Ze staat op. ‘Laten we naar buiten gaan.’

De man trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Pittig ding ben jij.’

‘Wil je praten? Dan doen we dat buiten.’

‘Ik weet het niet. Ik zit hier best. Erg gezellig. Misschien moeten we deze tafel afruimen. Je dochter laten zien waar jij zo goed in bent.’

Mijn moeder staart de man aan. Opeens loopt ze met grote stappen om de tafel heen, recht op hem af. Hij deinst achteruit en ik ben trots op mijn mamita, dat ze de Slechte Man laat schrikken. Ze stoot met haar lichaam tegen zijn schouder als ze langs hem loopt, hard, met opzet. Dan grijpt ze de deurknop en doet de achterdeur open. Voordat de man kan reageren, is ze al buiten.

Nu staat hij op. Hij blijft staan en kijkt een poosje naar mij. De blik in zijn ogen bevalt me niet.

‘Hoe heet jij, meisje?’

Ik doe mijn mond open, maar er komt geen geluid uit. Ik bibber nog te veel.

Mijn moeder roept.

Hij kijkt nog even naar me en loopt dan naar de deur. ‘Stom kind,’ mompelt hij.

Ik sta met de droogdoek in mijn hand. Helemaal alleen nu in de keuken. Ik staar ernaar en wil dat mijn moeder me nog iets

geeft om af te drogen. Ik wil dat de avond achteruit wordt gedraaid, dat ik aan de tafel kaas zit te raspen en mijn moeder hoor neuriën.

Dan, geluiden. De man, met een boze, bulderende stem.

Mijn moeder. Nee, zegt ze, en ze blijft dat herhalen. Uitdagerend, dan koppig, dan smekend. Een klap, een bons. Ik krimp ineen. Ik ken die geluiden. Hij heeft haar geslagen. Ze zegt weer iets, maar zo zacht dat ik het bijna niet kan horen. Ik herken alleen de klank van haar stem. Gebroken. De man heeft haar pijn gedaan en mijn mamita is gebroken.

De stemmen zwijgen. Alles stopt. Van de stilte word ik nog banger.

We zijn een meute. We hebben alleen elkaar. We moeten op elkaar passen.

Voorzichtig klim ik van het krukje. Ik loop naar de open deur. Ik ga naar buiten.

Mijn moeder zit op haar knieën. De man staat voor haar. Hij heeft iets in zijn hand. Een pistool. Hij richt een pistool op het hoofd van mijn moeder.

Ik denk nergens meer aan. Ik ren. Ik ren naar mijn moeder, zwaaiend met mijn magere armpjes. Voor mijn gevoel ben ik zo snel als de wind. Ik stort me in haar armen.

En mijn moeder gilt: 'Nee! Vlucht! Vlucht, chiquita, vlucht!'

Ze duwt me van zich af, terwijl ik probeer haar armen vast te pakken. 'Vlucht!' roept ze weer. 'Ga ervandoor!'

Ik zie de tranen die over haar wangen stromen. Ik zie de doodsangst in haar ogen. Ze duwt me achter zich.

Ik vlucht niet. Ik kan het niet.

Ik strek mijn armen uit naar mijn moeder. Wij tweeën. We moeten op elka...

De Slechte Man haalt de trekker over.

Later zal ik hierover dromen, elke avond. Later zal dit moment het enige zijn wat ik overheb. De laatste keer dat ik sprak.

De laatste keer dat ik mijn moeder hoorde neuriën. De laatste keer dat ik mijn armen uitstak naar de persoon die van mij hield.

De kogel gaat dwars door mijn moeders keel. Een fontein van rood. Haar hand gaat omhoog, te laat.

De kogel vliegt verder, boort zich in mijn slaap. Ik val achterover. Kom neer op de roodbruine grond. Versuft, gewond, verward.

De Slechte Man komt naar me toe. Bukt zich, voelt aan mijn hals.

‘Hmm,’ zegt hij.

Dan, vlak voordat ik het bewustzijn verlies, tilt de Slechte Man me op. Ik stribbel niet tegen. Een vlies van bloed plakt aan mijn ogen. Ik staar erdoorheen naar het lichaam van mijn moeder. Ik voel het branden van de kogel die eerst door haar heen is gegaan en toen mij heeft geraakt. Die het laatste van mijn mamita in mij heeft geplant.

Onze meute van twee bestaat niet meer.

HOOFDSTUK I

‘Water.’

‘Check.’

‘Energieropen.’

‘Check.’

‘Appels. Boterhammen met pindakaas.’

‘Check. Check.’ Janet keek op van de rugzakken die op het met een quilt bedekte bed van de B&B lagen. ‘Hoeveel water zullen we meenemen?’

‘Ik zou zeggen twee flessen per persoon,’ antwoordde Chuck. Hij strikte de veters van zijn bergschoenen en stampte op de hardhouten vloer om te controleren of ze strak genoeg zaten.

‘Het is erg warm,’ zei Janet. Ze waren aan Hotlanta ontvlucht en voor een lang weekend de bergen in gereden, waar ze tot de ontdekking waren gekomen dat de luchtvochtigheid daar bijna net zo hoog was als in de stad. Een hittegolf in de Appalachen. Hadden zij weer...

Chuck keek haar aan. ‘Drie flessen per persoon dan. We willen niet het risico lopen uit te drogen.’

‘Nee, dat willen we beslist niet.’ Janet hoopte dat ze niet sarcastisch klonk. Alsof ze hier alles van afwisten. Alsof Chucks bergschoenen niet gekocht waren in een doodgewone supermarkt voor sportkleding, en ze de rugzakken niet uit de stoffige garage van Chucks ouders hadden opgediept. Janet had niet

eens de moeite genomen bergschoenen te kopen, maar haar afgetrapte gympen meegenomen. Chuck had haar gewaarschuwd dat ze daarmee op bospaden makkelijk een verstuipte enkel kon oplopen. Zij had alleen maar een romantisch weekend in een B&B gewild. Zij en Chuck kenden elkaar nu bijna een jaar, kort genoeg om nog indruk op elkaar te willen maken, lang genoeg om een weekendje in de bergen aan te durven.

Maar een bergwandeling? Afzien. Was dat wat Chuck onder een weekendje in de bergen verstond? Zij had liever roomservice en seks, maar toen ze hem zo vergenoegd op zijn nieuwe bergschoenen door de knusse kamer zag klossen, begreep ze dat ze dat wel kon vergeten. Misschien vanavond. Als ze dan niet allebei op apegapen lagen.

‘Heb je de kaart?’ vroeg ze hem nu, omdat zij een stadsmeisje was.

‘Ja. De wandelroute staat erop aangegeven. Het is iets meer dan zes kilometer uit en thuis, met een hoogteverschil van driehonderd meter. Eitje.’ Hij draaide zich naar haar om, liet zijn wenkbrauwen op en neer gaan en gaf haar een geruststellend kusje.

Ze berustte erin, maar drukte zich toch nog even verleidelijk tegen hem aan. Hij zag er zo goed uit, met zijn dikke bos bruin haar, zijn lange wimpers en zijn donkere puppy-ogen. En hij had een geweldige conditie. Als aankomend hulpofficier van justitie verjoeg hij zijn frustraties over de rechtszaken door halve marathons te lopen, en ze kon niet anders zeggen dan dat ze van elke centimeter van dat atletische lijf genoot.

Maar goed, ze zou met hem een bergwandeling maken. Mensen deden wel moeilijker dingen omwille van de liefde.

Ze maakte zich van hem los, tilde een van de rugzakken op en kreunde een beetje onder het gewicht.

‘We zullen die flessen water nog hard nodig hebben,’ zei ze.

Chuck zwaaide de andere rugzak over zijn schouder alsof die niets woog. ‘Eitje,’ zei hij weer.

‘Belooft je dat je me zult dragen?’

‘Ik wil wel wat energie overhouden. Ik heb een plannetje, voor straks. Ze zeggen dat je op het hoogste punt van dit pad een schitterend uitzicht hebt, maar ik vraag me af...’ Hij boog zich naar haar toe en fluisterde in haar oor. ‘... hoe seks met zo’n uitzicht zou zijn.’

‘Zweterig en dennennaalderig,’ antwoordde ze, maar ze had er wel oren naar. Een bergwandeling? Hm. Ze hield niet eens van sporten in een zaal. Maar wandelen in de vrije natuur met een dergelijke beloning in het vooruitzicht...

‘Eitje,’ zei ze, een beetje hees, en na een korte strijd met de banden van haar rugzak liep ze achter haar slungelachtige, om op te vreten zo leuke vriendje aan.

Eerste fout: Chuck gaf het tempo aan. Hij barstte van energie en had geen enkele moeite met steile bergpaden. Janet liep al snel te hijgen en wijzigde haar romantische dromen in moordzuchtige plannen. Eén vrouw in de jury, dacht ze. Meer had ze niet nodig om vrijgesproken te worden voor Chucks voortijdig overlijden, als hij het tempo niet aanpaste aan dat van zijn arme vriendin.

Tweede fout: Chucks nieuwe schoenen. Na anderhalve kilometer begon hij met zijn been te trekken. Niet lang daarna vertrok hij bij elke stap zijn gezicht.

Janet was dierenarts, waardoor zij de medisch deskundige was, ook wat mensen betrof. Daarom was zij het die Chucks koppige dodenmars een halt toeriep, hem dwong op een steen te gaan zitten en eiste dat hij zijn schoenen uittrok.

De hiel van zijn linkersok was al met bloed doordrenkt.

‘Jee.’ Ze kon het echt niet laten. ‘Misschien waren die afgetrapte gypsen van mij toch niet zo’n slecht idee.’

Ze zag aan zijn boze blik dat hij in gedachten nu ook de overstap maakte van seks naar geweldpleging. Sommige dingen waren op papier leuker dan in de werkelijkheid. Bergwandelingen, had Janet al besloten, hoorden in die categorie.

Chuck stroopte voorzichtig zijn extra dikke wandelsokken van zijn voeten. Ze zaten in de schaduw, maar waren al bezweet en buiten adem. Janet besloot nooit meer iets te ondernemen zonder airconditioning.

Ze zocht in haar rugzak naar het EHBO-doesje. Het prijsje zat er nog op. Ze bekeek de karige inhoud. Hoofdzakelijk aspirine en pleisters.

Chuck kromp ineen toen ze zijn hiel aanraakte en jammerde zachtjes, diep in zijn keel. En dat noemde zichzelf een ongenaakbare hulpofficier van justitie. Hij zag zichzelf als iemand die dagelijks veel te verstouwen kreeg, en haar als het lichtpuntje in dat zware bestaan.

Ze had het nog niet over haar hart kunnen verkrijgen hem te vertellen dat hij geen idee had hoeveel moed er nodig was om gewonde dieren te behandelen, hoe sterk je moest zijn om te erkennen dat medische inmenging niet meer zou helpen en dat de laatste verlossende daad het enige was wat je nog te bieden had aan de lieve ogen die je zo vol vertrouwen aankeken.

Ze liet hem in zijn mannelijke waarde door niet hoorbaar te zuchten toen ze zijn rauwe hiel zachtjes insmeerde met antibiotische zalf en er een pleister op deed. Niet dat het echt zou helpen, wist ze nu al, omdat de nieuwe schoenen weer zouden gaan schuren.

‘We kunnen beter teruggaan,’ zei ze.

‘Ben je mal. We zijn al zo’n eind gekomen.’

‘Het is nog anderhalve kilometer tot de top, en dan moeten we ook nog helemaal terug.’

‘Dat red ik wel. Het is alleen maar een blaar.’

‘Heb ik jou niet eens horen zeggen dat blaren de grootste vijand zijn van langeafstandslopers?’

‘Dit is geen lange afstand.’

‘Je bent niet goed bij je hoofd.’

‘Daarom hou je van me.’

‘Ik dacht vanwege je puppy-ogen.’

‘Ik heb geen puppy-ogen!’ Hij trok zijn sok alweer aan.

‘Puppy-haar dan?’ Ze gaf de strijd op, omdat ze die toch zou verliezen. Ze stopte het EHBO-doosje weer in haar rugzak en keek om zich heen toen hij zijn voet in zijn schoen wrong. Hij klemde zijn kiezen op elkaar.

Janet kwam overeind en wachtte terwijl Chuck de veters weer strikte en een beetje heen en weer liep alsof alles pico bello was.

Ze trok de fles uit het zijvak van haar rugzak en nam een paar flinke slokken, maar het hielp niet. Ze had het warm, ze zweette zich een ongeluk en ze had het helemaal gehad met de natuur.

Chuck hervatte de wandeling. Het was duidelijk dat hij zijn voet daarmee geen plezier deed. Straks hingen de vellen erbij. Hij zou nog dagen pijn lijden, en zij zou hem moeten troosten. Elke dag, steeds weer. Mannengriep, maar dan voor voeten.

Nieuw doel: de top bereiken, een selfie nemen, en terugkeren. En daarna nooit meer iets over deze dag zeggen.

Chuck begon nu echt te strompelen. Janet sukkelde achter hem aan en wachtte af.

‘Ik wil een stok,’ zei Chuck opeens.

Hij bleef zo plotseling stilstaan dat ze bijna tegen hem opbotste.

‘Een stok?’

‘Ja, als wandelstok. Dat lijkt me wel handig.’

‘Ah.’ Want als hij een wandelstok had, zou de nieuwe schoen niet meer aan zijn hiel schuren?

Maar Chuck was nu een man met een plan. Ze waren bij een

bocht in het pad gekomen. De grond was hier iets vlakker, maar op deze hoogte waren de bomen kleiner en Janet zag nergens gevallen takken. Chuck liet zijn rugzak van zijn schouders zakken. Ze volgde zijn voorbeeld, blij met de pauze, ook al begreep ze niet helemaal wat de bedoeling was.

Ze zetten hun rugzakken bij een rotsblok. Chuck deed de eerste stap van het pad af. In de donkere schaduwen liep hij tussen de bomen door. Janet vond dit helemaal niet leuk, maar had geen andere keus dan achter hem aan te gaan.

Het struikgewas onder de bomen was vrij dik. Janet had geen idee hoe al die planten heetten, maar er liepen gelukkig smalle paden tussendoor. Chuck strompelde voort, op zoek naar een geschikte stok of tak. Janet keek steeds achterom naar de plek waar ze het hoofdpad hadden verlaten.

Was dit niet hoe mensen om het leven kwamen? Omdat ze van het wandelpad afweken, waarna er nooit meer iets van hen werd vernomen?

Chuck bereikte een kleine open plek. De bodem was er vrij vlak. Zo te zien kwam er nooit iemand. De bosgrond was bedekt met een dikke laag rottende bladeren. Het rook naar schimmel, dacht Janet, en ze trok haar neus op. Maar aan de andere kant van de open plek stond een vrij grote boom met brede bladeren en rond de stam lagen zowaar wat gevallen takken.

Chuck hinkte ernaartoe. Hij liep om de boom heen. Janet bleef staan en keek weer om naar waar ze vandaan waren gekomen.

‘Kijk eens!’

Chuck kwam achter de dikke stam van de boom tevoorschijn met een door de zon gebleekte stok.

Janet fronste. ‘Is die niet veel te kort?’

‘Ja, maar kijk eens wat een mooi ding. Die zilvergrijze kleur, en hij is zo glad.’ Hij streek er met zijn hand overheen. ‘Alle

bast is verdwenen en hij is zo prachtig verweerd. Maar even-
goed nog keihard. Hoelang kan zo'n tak hier gelegen hebben?
Hoeveel jaar duurt het om zo'n graad van verstening te berei-
ken?'

Hij kwam naar haar toe met een brede grijns op zijn gezicht.
Als een hond met een speeltje, dacht ze. Hij was nu zo dichtbij
dat ze zijn buit goed kon zien.

'Chuck...'

'Ja?' Hij bleef voor haar staan.

'Dat is geen tak.'

Hij hief hem op. Lang, verweerd, glad, precies zoals hij hem
had beschreven. Met aan elk uiteinde een duidelijke verdik-
king.

Janet wilde het niet zeggen, maar het moest.

'Wat is er?' vroeg hij.

'Chuck, dat is een bot. Van een dijbeen, lijkt mij. En gezien
de lengte en dikte, is het niet van een dier. En dat wil zeggen...'

Chuck gooide hem van zich af. En toen haar stoere vriendje
begon te schreeuwen, wist Janet dat ze haar romantische week-
end vaarwel kon zeggen.

Deze dingen kostten tijd, veel meer tijd dan je denkt. Eerst
moesten agenten van het dichtstbijzijnde Sheriff's Office de
berg op om rond de vindplek een cordon te leggen. Vervolgens
liet men de forensisch antropoloog komen om vast te stellen of
het inderdaad om een menselijk bot ging en de opgraving te
coördineren.

Er werden schetsen gemaakt. De grond werd gezeefd. Para-
meters werden verlegd toen duidelijk werd dat er aaseters aan
het werk waren geweest en het skelet niet meer intact was. Op
enige afstand van de boom werden kleinere botten gevonden.
Maar er ontbraken er veel.

Uiteindelijk keerde de forensisch antropoloog met het skelet

terug naar Atlanta en het comfort van het laboratorium, waar de beenderen een eigen kist en een ID-nummer kregen. Diverse deskundigen en studenten kwamen een kijkje nemen. Iedereen was onder de indruk van de kwaliteit van de vondst. Vooralsnog kon niemand er verder een zinnig woord over zeggen.

Weken gingen voorbij, maanden zelfs, want het was altijd druk in het laboratorium en ze kampten eeuwig met achterstand.

Uiteindelijk kwam er toch wat schot in de zaak. Een kunstenaar reconstrueerde met klei het gezicht. Er werden foto's van gemaakt, die werden ingevoerd in een nationale databank, waarna er een mogelijke match werd gevonden. De forensisch antropoloog deed nog een aantal onderzoeken, controleerde of de leeftijd, sekse en sporen van een tijdens de kinderjaren opgelopen blessure (gebroken arm) overeenkwamen met die van het skelet. Dit werd bevestigd en toen had het skelet eindelijk een naam.

Men nam contact op met special agent Kimberley Quincy, omdat haar naam voorkwam in het vermiste personen-dossier. De forensisch antropoloog had bepaald dat het skelet dat in de bergen van Georgia was gevonden, toebehoorde aan Lilah Abenito, die al vijftien jaar werd vermist. De doodsoorzaak stond niet vast, maar letsel aan het tongbeen leek te wijzen op wurging.

Kimberley bedankte de antropoloog. Nam de informatie in zich op. Dacht na. Verwerkte het nieuws. Ze had zo lang op dit telefoontje gewacht, dat het bijna onmogelijk leek. Maar het was echt waar. Lilah Abenito was gevonden. En dat betekende...

Kimberley haalde diep adem en blies die langzaam uit. Ze wist wat haar te doen stond.